

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.121 van 10 juli 2002
in de zaak A.85.509/XIV-9575.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat A. DESWAËF,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 de Wynantsstraat 23

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 5 oktober 1956 en van Bengaalse nationaliteit, op 16 juli 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 april 1996 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 juni 1999;

Gelet op het arrest nr. 86.418 van 31 maart 2000 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 12 juni 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. DESWAEF, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Bengaalse nationaliteit, komt in België aan op 24 april 1996 en verklaart zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Bengaals, met behulp van een tolk.

1.3. Op 24 april 1996 wordt aan verzoeker de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van dezelfde datum tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten ter kennis gebracht.

1.4. Op 7 juni 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 april 1996 tot weigering van verblijf. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 juni 1999. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering als volgt luidt:

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 12 november 1997 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Bengali machtig is, en in aanwezigheid van zijn Advocaat, Mr. Limpens.

Betrokkene, die verklaart de Bengaalse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn uit het district Munshigong. Hij zou hindoe zijn door geboorte. In oktober 1995 zou betrokkene zijn vader zijn opgevolgd als voorzitter van ‘Ak Nam Kirtan’, een religieus comité dat hindoe-ceremonieën opvoert. Op 15 oktober 1995 zou hij tijdens een zeven dagen durende ceremonie door een groep moslimfundamentalisten zijn aangemaand om te stoppen met de muzikale rituelen. Omdat hij dit weigerde, zouden zij amok hebben gemaakt. Betrokkene zou hierbij licht

gewond zijn geraakt en de instrumenten zouden zijn vernield. Betrokkene zou dit incident toen tevergeefs hebben aangeklaagd bij het dorps hoofd. Op 16 oktober (1995) zou hij nogmaals door de fundamentalisten zijn bedreigd. Op 9 januari 1996 zouden een tiental mannen 's avonds bij betrokkene - die niet thuis was - zijn langsgeweest. Op 10 januari (1996) zou zijn vrouw hem bij zijn thuiskomst hebben verteld dat voormelde mannen er mee gedreigd hadden hem te zullen doden. Daarom zou hij naar de stad Munchigong zijn verhuisd, om een maand later nogmaals te verhuizen naar Narayan Gong waar hij eveneens een maand zou hebben verbleven. Vervolgens zou hij naar Dhaka zijn vertrokken waar hij zou hebben verbleven tot zijn vertrek uit Bangladesh op 19 april 1996. Die dag zou hij naar Bombay in India zijn vertrokken om via Dubai, Athene en Amsterdam tenslotte op 24 april 1996 in België aan te komen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde problemen louter van lokale aard zijn. Hij zou door een aantal moslimfundamentalisten met de dood zijn bedreigd omdat hij religieuze hindoe-ceremoniën opvoerde. Zijn relaas blijft evenwel vaag met betrekking tot deze bedreigingen aangezien hij toegeeft nooit persoonlijk door hen met de dood te zijn bedreigd. Bovendien is hij niet in staat om nader in te gaan op het aantal of de preciese identiteit van zijn 'belagers'. Op 15 oktober (1995) zouden zij hem hebben aangevallen maar hij zou daarna nooit meer met hen in aanraking zijn gekomen. Wel zouden zij hem onrechtstreeks - via zijn vrouw - met de dood hebben bedreigd. Hij beweert tevens dat zijn naam op een zwarte lijst zou voorkomen. Vreemd genoeg kan hij over deze feiten geen enkele toelichting geven, noch kan hij zijn beweringen staven aangezien hij toegeeft dat dit laatste slechts een vermoeden is. Daarenboven kan hij niet uitleggen waarom hij dit vermoedt aangezien hij zijn bron niet kan noemen.

Tevens haalt betrokkene geen aannemelijke reden aan waarom hij heeft nagelaten om beroep te doen op de overheid om zich te beschermen tegen de dreigementen van de moslimfundamentalisten. Hij beweert immers niet naar de politie te zijn geweest "omdat het politiekantoor te ver weg ligt".

Bovendien geeft hij toe nooit problemen te hebben gehad met de Bengaalse autoriteiten. Er zou nooit een "First Information Report" zijn opgesteld tegen hem, noch zou hem een rechtszaak boven het hoofd hangen.

Betrokkene haalt dan ook geen enkele gegronde reden aan waarom hij zijn toevlucht niet zou kunnen zoeken tot andere delen van Bangladesh om te ontsnappen aan zijn eventuele plaatselijke problemen temeer daar hij verklaarde zich achtereenvolgens in Munshigong, Narayan Gong en Dhaka te hebben gevestigd zonder er ooit problemen te hebben gehad met de overheid of met de moslims. Hierdoor komt zijn beweerde gegronde vrees voor vervolging op de helling te staan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 april 1996.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie van buitenzaakstelling opwerpt, waarvan zij ter zitting afstand doet, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat dezelfde partij doet gelden dat verzoeker geen middelen ontwikkelt;

Overwegende dat verzoeker twee middelen aanvoert die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State erop zou kunnen antwoorden; dat deze exceptie bijgevolg ongegrond is;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 1, (A), 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; dat dit middel als volgt wordt ontwikkeld :

“Dit middel is gesteund op de schending van artikel 1.a.2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Doordat (de) (eerste) tegenpartij in strijd met de voornoemde wetsbepalingen de asielaanvraag van (de) verzoekende partij bedrieglijk en kennelijk ongegrond bevindt, omdat zij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Deze vaststelling is feitelijk onjuist en wordt tegengesproken door de elementen aangebracht door verzoeker.

Het argument van de tweede (de eerste) tegenpartij die erin bestaat te stellen dat de aangehaalde problemen van verzoeker louter van lokale aard zijn, gaat niet op tegen de algemene situatie in Bangladesh. Het probleem van de Hindoes in een land waar 92 % van de totale bevolking Moslim is, kan niet worden herleid tot een probleem louter van lokale aard. De situatie voor verzoeker zou even problematisch zijn in een andere streek van het land.

Hindoes genieten geen bescherming van de overheid en kampen met zware bedreigingen indien ze klacht neerleggen. Verzoeker kan dus niet elders in zijn land van oorsprong (zijn) toevlucht zoeken.

Al deze elementen komen kracht bijzetten bij de asielaanvraag van verzoeker.

Verzoeker kent dus wel degelijk een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.”;

Overwegende dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid laat, meer in het bijzonder, voor wat de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat de Belgische overheid van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt middels artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat bijgevolg in huidig geval voornoemde schending van artikel 1, (A), 2, van de Vluchtelingenconventie niet dienstig kan worden aangevoerd, aangezien verzoeker niet tegelijkertijd de schending inroept van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat bovendien uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf niet op goede gronden zou hebben genomen;

Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

3.1.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert, afgeleid uit de schending van artikel 149 van de Grondwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen; dat het middel als volgt wordt geadstrueerd :

“(…)

Doordat :

Eerste onderdeel :

De bestreden beslissing steunt op een onduidelijke, minstens dubbelzinnige motivering, waar zij stelt : “uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft,

ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.”

Tweede onderdeel :

De bestreden beslissing motiveert geenszins waarom (de) verzoekende partij in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van zijn (haar) land van herkomst.

Derde onderdeel :

De bestreden beslissing van de tweede (de eerste) tegenpartij werd genomen bijna twee jaar na het verhoor van verzoeker en meer dan drie jaar na het dringend beroep tegen de negatieve beslissing van (de) eerste tegenpartij.

Terwijl :

Eerste onderdeel :

De rechtzoekende het recht heeft om precies te weten waarom haar (zijn) aanvraag kennelijk vreemd wordt bevonden aan de criteria van de Conventie van Genève. Dat een loutere verwijzing naar “wat voorafgaat” veel te vaag is en geen behoorlijke motivering uitmaakt zoals wordt opgelegd in (de door) dit middel aangehaalde wettelijke bepaling en dat tevens de motivering dat de vreemdeling “geen gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van (een) gegronde vrees voor vervolging” in casu een foute beoordeling is;

Bij (In) de voorafgaande alinea's is de motivering eveneens erg vaag en onnauwkeurig. (De) Verzoekende partij heeft duidelijk de indruk dat men zijn (haar) asielaanvraag routinematig behandelt heeft en weinig ernstig beoordeeld heeft naar de ontvankelijkheid.

Tweede onderdeel :

(De) Verzoekende partij heeft eveneens het recht om te weten waarom de Commissaris-generaal meent dat hij (zij) naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid, niettegenstaande haar verklaring dat haar leven of haar fysieke integriteit er in gevaar verkeert zoals blijkt uit de neergelegde stukken.

Derde onderdeel :

Een negatieve beslissing nemen bijna twee jaar na de asielaanvrager verhoord te hebben is duidelijk de redelijke termijn overschreden (overschrijden). Zo lang wachten alvorens een negatieve beslissing te nemen heeft ontegensprekelijke gevolgen voor de nauwkeurigheid van de motivatie van de beslissing.

Ook in deze schendt de bestreden beslissing de in dit middel aangehaalde wettelijke bepaling.”;

3.1.2.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel stelt dat de bestreden beslissing steunt op een “onduidelijke, minstens dubbelzinnige motivering”; dat uit de bestreden beslissing geenszins zou blijken waarom de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat verzoeker in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van zijn land van herkomst; dat verzoeker eveneens aanvoert dat de bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn genomen;

Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst verzoekers verklaringen uiteenzet die deze laatste heeft afgelegd tijdens het verhoor naar aanleiding van het dringend beroep; dat vervolgens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing de motieven weergeeft waarop hij zijn bevestigende beslissing steunt; dat het om de volgende motieven gaat :

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde problemen louter van lokale aard zijn. Hij zou door een aantal moslimfundamentalisten met de dood zijn bedreigd omdat hij religieuze hindoe-ceremonieën opvoerde. Zijn relaas blijft evenwel vaag met betrekking tot deze bedreigingen aangezien hij toegeeft nooit persoonlijk door hen met de dood te zijn bedreigd. Bovendien is hij niet in staat om nader in te gaan op het aantal of de preciese identiteit van zijn ‘belagers’. Op 15 oktober (1995) zouden zij hem hebben aangevallen maar hij zou daarna nooit meer met hen in aanraking zijn gekomen. Wel zouden zij hem onrechtstreeks - via zijn vrouw - met de dood hebben bedreigd. Hij beweert tevens dat zijn naam op een zwarte lijst zou voorkomen. Vreemd genoeg kan hij over deze feiten geen enkele toelichting geven, noch kan hij zijn beweringen staven aangezien hij toegeeft dat dit laatste

slechts een vermoeden is. Daarenboven kan hij niet uitleggen waarom hij dit vermoedt aangezien hij zijn bron niet kan noemen.

Tevens haalt betrokkene geen aannemelijke reden aan waarom hij heeft nagelaten om beroep te doen op de overheid om zich te beschermen tegen de dreigementen van de moslimfundamentalisten. Hij beweert immers niet naar de politie te zijn geweest “omdat het politiekantoor te ver weg ligt”.

Bovendien geeft hij toe nooit problemen te hebben gehad met de Bengaalse autoriteiten. Er zou nooit een ‘First Information Report’ zijn opgesteld tegen hem, noch zou hem een rechtszaak boven het hoofd hangen.

Betrokkene haalt dan ook geen enkele gegronde reden aan waarom hij zijn toevlucht niet zou kunnen zoeken tot andere delen van Bangladesh om te ontsnappen aan zijn eventuele plaatselijke problemen temeer daar hij verklaarde zich achtereenvolgens in Munshigong, Narayan Gong en Dhaka te hebben gevestigd zonder er ooit problemen te hebben gehad met de overheid of met de moslims. Hierdoor komt zijn beweerde gegronde vrees voor vervolging op de helling te staan.”;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tenslotte in de bestreden beslissing overweegt dat hij op basis van de bovenvermelde motieven van oordeel is dat de aanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied van het Rijk te weigeren; dat er geen ernstige en aantoonbare gronden zijn die wijzen op een risico van schending van de Vluchtelingenconventie; dat bijgevolg de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken kon bevestigen;

Overwegende dat uit een samenlezing van de stukken van het administratief dossier en de bevestigende beslissing blijkt dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bevestigende beslissing vermelde motieven, steun vinden in het administratief dossier; dat verzoeker trouwens de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen niet betwist in het verzoekschrift en evenmin in zijn memorie van wederantwoord; dat hieruit moet worden afgeleid dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de wetsebepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat de motivering de beslissing draagt en bijgevolg afdoende en deugdelijk is;

Overwegende dat uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker alle kansen heeft gekregen om zijn verhaal als kandidaat-vluchteling op exhaustieve wijze uiteen te zetten tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal; dat dit feit wordt bevestigd door de gedetailleerde notities die tijdens het verhoor werden genomen door de interviewer; dat rekening houdend met de uitgebreide motivering waarop de bevestigende beslissing steunt, de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze werd genomen; dat uit de ontleding van het middel blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op ernstige en zorgvuldige wijze het geheel van verzoekers

verklaringen heeft onderzocht; dat het oordeel van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kennelijk onredelijk is;

3.1.2.2. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel tevens aanvoert dat de redelijke termijn voor de behandeling van het dringend beroep werd overschreden;

Overwegende dat dient te worden aangenomen dat het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, in concreto moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak; dat bij de beoordeling van de redelijke termijn rekening dient te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moeten mogelijk maken met kennis van zaken te beslissen; dat zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling;

Overwegende dat, gelet op de grote toevloed van asielzoekers op het tijdstip van de bestreden beslissing en op de verplichting om iedere aanvraag afzonderlijk te onderzoeken, wordt aangenomen dat er geen onredelijk lange termijn is verlopen, vooraleer de bestreden beslissing werd genomen; dat bovendien wordt aangestipt dat overeenkomstig artikel 63/5 van de Vreemdelingenwet, tijdens de termijn waarbinnen een dringend beroep wordt ingesteld bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsmede tijdens de duur van het onderzoek, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling, geschorst worden; dat dit betekent dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België, in afwachting van de behandeling van het dringend beroep, in de mogelijkheid werd gesteld om aanvullende stukken ter staving van zijn asielaanvraag te verzamelen; dat bijgevolg de verstreken termijn aan verzoeker geen nadeel heeft toegebracht, wel integendeel;

3.1.2.3. Overwegende tenslotte, dat verzoeker geen gegevens aanbrengt waaruit de schending van artikel 149 van de Grondwet kan worden afgeleid; dat bovenvermeld artikel niet dienstig kan worden aangevoerd, aangezien artikel 149 van de Grondwet enkel betrekking heeft op de jurisdictionele beslissingen en niet zoals in casu het geval is, op administratieve beslissingen;

Overwegende dat het tweede middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien juli tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.